

Arrest

nr. 130 064 van 24 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Pul Barak, dat gelegen is in het district Sholgara van de provincie Balkh. U bent een Hazara van etnische origine. Op 24 november 2008 vroeg u in België een eerste maal asiel aan omwille van een grondconflict met Madokhan, een rijke grootgrondbezitter in Pul Barak. Omdat een overdracht naar Griekenland niet werd voltooid, diende u op 25 februari 2010 een nieuwe asielaanvraag in. Omdat er geen geloof werd gehecht aan uw asielrelaas, nam het CGVS op 11 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 4 augustus 2011. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 20 februari 2014 diende u een derde asielaanvraag in waarbij u verklaarde niet terug te zijn gekeerd naar uw land van herkomst. In kader van uw derde asielaanvraag haalt u aan nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat uw problemen, die u in kader van uw tweede asielaanvraag aanhaalde, nog steeds actueel zijn. Ook verklaart u te worden vermoord omdat u in België in een kerk heeft verbleven. Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u een brief van uw advocaat met een ANSO-rapport neer en een anoniem document dat voor u werd opgesteld en waarin wordt geargumenteed dat uw derde asielverzoek in overweging dient te worden genomen omdat u zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risico profiel zou uitmaken. In het document wordt eveneens gesteld dat de beoordeling van de veiligheidssituatie door de Commissaris-generaal foutief is. Op 21 maart 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van uw derde asielaanvraag. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing van het CGVS.

U diende een vierde asielaanvraag in op 26 juni 2014. U verklaarde opnieuw dat u niet terug kan naar Afghanistan omdat u er zeker gedood zal worden. U verklaarde dat uw familie naar Rusland of het buitenland migreerde. U hebt stress, geen opvangplaats en geen werk. U legde geen documenten voor ter staving van uw vierde asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de door u aangehaalde vluchtmotieven ongeloofwaardig waren. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uw eerste asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (26quater) omdat er in het kader van de Dublinakkoorden een overdracht gevraagd werd aan Griekenland.

In het kader van uw tweede asielaanvraag oordeelde het CGVS dat de door u aangebrachte verklaringen met betrekking tot het grondconflict met Madokhan bijzonder incoherent en vaag waren, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Betreffende uw derde asielaanvraag benadrukte het CGVS dat de uitspraken die u toen deed de geloofwaardigheid van uw asielmotieven evenmin herstellen. U vertelde dat u geen nieuws meer had over de gebeurtenissen die u Afghanistan deden ontvluchten omdat u geen contact meer hebt met uw familie. Het CGVS merkte op dat u zelfs de namen van uw vijanden niet meer kende, waardoor de verklaringen die u aflegde met betrekking tot het grondconflict en uw vrees, niet als bewijskrachtig voor uw asielaanvraag konden weerhouden worden. Gezien de eerdere ongeloofwaardigheid van uw verklaringen kon er aan uw blote beweringen in deze dan ook geen waarde worden gehecht. Wat betreft uw beweringen dat u vrees gedood te worden omdat u in een kerk verbleef, oordeelde het CGVS dat uw verklaringen hieromtrent geen enkele objectieve grond vinden in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een nieuw element dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. U verwees in uw derde asielaanvraag nog naar uw vrees om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban. Het CGVS benadrukte dat u in het kader van uw asielaanvragen geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat u persoonlijk wordt of zal worden gerekruteerd, moet er dan ook worden geconcludeerd dat u er niet in slaagde in concreto aan te tonen tot een in de UNHCR Eligibility Guidelines beschreven risicogroep te behoren.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige, vierde, aanvraag uw eerdere asielmotieven, die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, opnieuw herhaalt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan zeker vermoord zal worden, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven op te heffen (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 18). U legde geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en bracht evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aan die betrekking hebben op uw asielverzoek.

De overige uitspraken die u deed in het kader van uw vierde asielaanvraag kunnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven evenmin herstellen. U vertelde dat uw familieleden vermoedelijk naar Rusland of een ander land migreerden (Verklaring meervoudige aanvraag vraag 18). U baseerde deze verklaringen louter op uw eigen vermoedens die u nergens hard kon maken. U stelde namelijk zelf al zes jaar geen contact meer te hebben met uw familie (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 18). Zelfs indien uw familie zou gemigreerd zijn, kan hierin geen bevestiging gevonden worden voor de verklaarde vervolgingsfeiten die u volgens u overkwamen, noch kan hieruit een vrees voor vervolging in uwen hoofde worden afgeleid.

Wat uw medische problemen (stress en geheugenproblemen) betreft dient verder te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar

u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie de aan het dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de Noordelijke regio van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de 'relatief veilige provincies'. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afghaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh valt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is.

Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 62 en 57/6/2 juncto de materiële motiveringsplicht, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 EVRM, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel alsook van het principe van onpartijdigheid van de bestuurlijke overheid.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 5 augustus 2014 in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

2.3. Op 24 november 2008 vroeg verzoeker in België een eerste maal asiel aan omwille van een grondconflict met een rijke grootgrondbezitter in Pul Barak. Omdat een overdracht naar Griekenland niet werd voltooid, diende hij vervolgens op 25 februari 2010 een nieuwe asielaanvraag in. Op 11 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 4 augustus 2011. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 20 februari 2014 diende verzoeker een derde asielaanvraag in waarbij hij verklaarde nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat zijn problemen, die hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag aanhaalde, nog steeds actueel zijn. Ook verklaarde verzoeker dat hij zou worden vermoord omdat hij in België in een kerk heeft verbleven. Ter staving van zijn derde asielaanvraag legde verzoeker een brief met een ANSO-rapport neer en een anoniem document dat voor hem werd opgesteld en waarin wordt geargumenteed dat verzoekers derde asielverzoek in overweging dient te worden genomen omdat hij zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risico profiel zou uitmaken. In het document wordt eveneens gesteld dat de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal foutief is. Op 21 maart 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van verzoekers derde asielaanvraag. Verzoekers derde asielaanvraag werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen om reden dat (i) verzoekers eerste twee asielaanvragen ongeloofwaardig werden bevonden, (ii) verzoekers vrees gedood te worden omdat hij in een kerk zou verbleven hebben geen objectieve steun vindt in de situatie van zijn herkomstland en (iii) verzoeker met betrekking tot de vrees gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij dienaangaande persoonlijk zal worden geviseerd. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing van de commissaris-generaal.

Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 26 juni 2014 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. Hij verklaarde opnieuw dat hij niet terug kan naar Afghanistan omdat hij er zeker gedood zal worden, dat zijn familie naar Rusland of het buitenland emigreerde en dat hij stress, geen opvangplaats en geen werk heeft.

2.3. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Aan de basis van zijn vierde asielaanvraag herneemt verzoeker immers dezelfde elementen die hij reeds bij zijn eerste en tweede asielaanvraag had aangebracht. Beide asielaanvragen werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ongeloofwaardig bevonden. Deze laatste beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest 65.380 van 4 augustus 2011.

Verzoekers dienden hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Ter staving van zijn vierde asielaanvraag brengt verzoeker volgende nieuwe elementen aan: verzoeker verklaart opnieuw (i) dat hij niet terug naar Afghanistan kan omdat hij er zeker gedood zal worden, (ii) dat zijn familie naar Rusland of het buitenland immigreerde en (iii) dat hij stress, geen opvangplaats en geen werk heeft.

2.5. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat aangezien naar alle waarschijnlijkheid al zijn familieleden naar het buitenland zijn geëmigreerd hij bij terugkeer naar Afghanistan niet zal kunnen rekenen op een familiaal netwerk terwijl dit van primordiaal belang is aangezien hij zonder dit netwerk geen adequate huisvesting zal hebben, geen tewerkstelling zal kunnen bemachtigen, geen toegang zal hebben tot basisgezondheidszorg waardoor de kans reëel is dat verzoeker bij terugkeer in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. Verzoeker betoogt voorts dat gelet op zijn mentale en lichamelijke gezondheid hij bij terugkeer een vogel voor de kat zal zijn

2.6. Uit de informatie toegevoegd door verzoeker aan zijn verzoekschrift blijkt evenwel dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 6 augustus 2013). Dit geldt des te meer voor verzoeker nu een vestigingsalternatief in zijn hoofde niet aan de orde is aangezien er blijkens de bestreden beslissing gestoeld op informatie toegevoegd aan het administratief dossier actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aanwezig is. Verzoeker is voorts een gezonde jongeman die nooit eerder medische problemen heeft ingeroepen en die, gelet op het feit dat hij naar Europa is gekomen met behulp van smokkelaars aan wie te dien einde aanzienlijke sommen werden betaald, klaarblijkelijk ook een financieel draagvlak heeft waarop hij kan bogen. Dat verzoeker bijgevolg geen adequate huisvesting zal hebben, geen tewerkstelling zal kunnen bemachtigen en geen toegang zal hebben tot basisgezondheidszorg is bijgevolg een blote bewering die niet wordt onderbouwd door concrete elementen of gegevens.

Voor wat betreft verzoekers mentale en lichamelijke gezondheid dient ten overvloede worden vastgesteld dat verzoeker geen medische attesten bijbrengt teneinde zijn beweringen te staven en verzoeker zich hoe dan ook voor wat betreft medische problemen dient te richten tot de daartoe geëigende procedure.

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal: *“Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.”*

Verzoeker benadrukt dat de informatie van het Commissariaat-generaal die voornamelijk gedateerd is van 2013, achterhaald is. De Raad stelt echter vast dat de rapporten (van respectievelijk Amnesty International en het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken) door verzoeker bijgebracht niet enkel dateren van 2012 maar bovendien niet ingaan op de specifieke situatie in de provincie Balkh waar verzoeker van afkomstig is. Het citaat uit het verslag van het BCHV van september 2013 vermeldt enkel dat de situatie in Afghanistan verslechtert en er rekening moet worden gehouden met de nieuwe UNHCR richtlijnen. Uit de bestreden beslissing blijkt hoe dan ook dat de commissaris-generaal wel

degelijk rekening hield met deze richtlijnen en er zijn beoordeling met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus op gebaseerd heeft. De rapporten door verzoeker bijgebracht doen derhalve geen afbreuk aan de recente en objectieve informatie waarop de bestreden beslissing gesteund is en die toegevoegd is aan het administratief dossier.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar hun land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient er nog op gewezen dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Deze vaststelling volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER